

Illustreret Tidende.

Nr. 17.]

Udkommer hvert Søndag.

→ Kjøbenhavn den 22. Januar 1860. ←

2 Udg. Quartal.

[1re Bind.

Indhold.

Nikolai Frederik Severin Grundtvig. — Indlandet. — Udlandet. — Borsalen i Kjøbenhavn. — Rosen på Frederiksborg. — Nør og Fjern. — Meddelelser af blandt Indhold. — Dehleßschlägers Portraitsstatue.

Nikolai Frederik Severin Grundtvig.

1618, altsaa det samme Aar, i hvilket Trediveaarskrigen begyndte, døde Morten Tiesen som Borgemester i Nykøbing i Sjælland. Han havde fem Sønner og tre Døtre, af hvilke Jørgen Mortensen, født 1609, døde 1657 som Borgemester i det samme Nykøbing. Af dennes Sønner blev Morten Børgesen Maadmand i sin Fødeby, men Hans Børgensen, født 1644, død 1700, blev Byfoged og Consimulationsforvalter sammejedes. Disse to Brodre antoge Navnet Grundtvig, formodentlig efter et Sted i Nærheden af Nørvig, hvad enten saa deres Slægt stammede herfra, eller hvad Grunden ellers kan have været. Ikkun Hans Grundtvig fortsatte imidlertid Slægten paa Mandsiden, men han gjorde det da ejsaas saa meget grundigere. Af hans tre Sønner blev Morten Byfoged i Nykøbing, hvorimod Niels blev Præst i Svallermø og Jørgen i Køgeome. De andre Linier udødde snart, men Jørgen Grundtvig († 1712) havde iblandt flere Sønner to, som blev Præster, Isak og Otto, og fra dem nedstammer samtlige de nuværende Grundtviger. Om Isak maa det her være nok, at hidtil har hans Linie kun frembragt en eneste Præst (Hans ene Son), medens Otto Grundtvig (f. 1706, først Præst paa Seiers, siden i Ballerup, † 1772) havde ikke mindre end fire Sønner og syv Sønnejonner, der blev Præster. Blandt Sønnerne var Johan Grundtvig, født 1734 og død 1813 som Jubelpræst. Først var han Præst i Odden, siden i Udby og Ørslev; sin stærke og levende Barnetro havde han taget i Aar fra Faderen og rimeligtvis fra Fædrene. Han blev 1768 gift med Cathrine Marie Bang (født 1748, † 1822), en høibaare Daunequinde, ikke nærmest fordi hun var et Skud af den vildt udbredte Slægt, om hvilken der gacer det Sagn, at den nedstammer fra Skalm Hvide, men fordi hun selv var en ualmindelig Aand og Kraft. Med hende havde han fem Sønner og to Døtre; den ældste Son og den ældste Datter døde begge som Småa, den yngste Datter som en ung Pige; ikkun fire Sønner blev voksne, og de blev alle fire Præster: Otto G. (født 1772, † 1843, Præst i Gladsaxe), Jakob Ulrik Hansen G. (født 1775, † 1801, Præst paa Guinea), Niels Christian Bang G. (født 1777, † 1803, sigeledes Præst paa Guinea) og

Nikolai Frederik Severin Grundtvig,

den sextende Præst af sit Navn, født i Udby ved Bordingborg den 8de Septbr. 1783, sine Fældres yngste Barn, i Daaben opkaldt efter sin Faders Svoger, Bisshop Nikolai Edinger Balle, samt dennes første Hustru, Frederikke Severine Grundtvig (f. 1747, † 1781), men til daglig Brug kaldet Frederik. — Det er ham, af hvem denne Pennetegning skalde give et flygtigt Omrids, men forsvrigt har han nys (i "Samtiden" for 1859) fundet en varm og veltalende Biograph i Prosten P. G. Ahnsfeldt.

Til sit niende Aar voxede han op i Hjemmet, men kom saa over til Jyllands Heder, hvor han i ses Aar (1792—98) hos Præsten L. Feld i Tyregod morede sig med Bonderne og Bierne, med Hovisfelds Kroniske, Holbergs Kirkehistorie, hans Komedier og Niels Klim samt Tusind og een Nat;

men aarlig gjorde han en Reise til Hjemmet. I to Aar gjennemgik han dernæst Mesterlectien i Larhuns Latinstole, ved hvilken Krarup dengang var Rector og Stougaard Corrector. Kjedsmøheden i Larhuns stræbte han at fordrike med at gjøre Vers og med at læse i Keiser Carls og Holger Danskes Kroniske samt i Suhms store Bog om Odin. — 1800 blev han Student, og et halvt Aar senere var han fra Toldbodbroen Venividne til Skærtorsdagsslaget. Her, kan man vel sige, blev hans Aand paatrykt sit eiendommelige Stempelet, thi under Kanonerernes Torden fra Lassens Provesteen og Willemoes' Fladebatteri blev, andeligt tal, baade han og Dehleßschläger og hele deres Samtid fødte og baarne. Næste Aar kom hans Fætter Henrik Steffens tilbage fra et otteaarigt Ophold i Tyskland; Lyrene laae paa hans Tunge, og Steffens' Forelesning over Goeth var den eneste Forelesning ved Kjøbenhavns Universitet, som G. nogensinde holdt ud at høre tilende. Den næste Høst (October 1803) underkastede han sig den theologiske Embedsprøve med bedste Charakter, hvorpaa Vorholmeren P. N. Stougaard gjorde ham bekjent med Vedels Sage, Claussons Snorre, Sandviogs Edda samt „den virkelige Tilværelse af en islandsk Bogstat fra Midalderen.“ — Fra 1805 til 8 var han deruest Kunstmaler hos Capitain Steensen Leth paa Egelykke (Langeland), „og her fæstedes Lodden for hele hans Fremtid under Omgang i Aanden med Shakespeare, Goethe,

Schiller og Dehleßschläger, samt Hichte, Steffens og Schelling“. Her indgik han ogsaa det personlige Venstaf med Willemoes, hvis Sanger han siden blev. Han prædikede desuden jævnlig i Bodstrup Kirke, og i de første Aar prædikede han „saa deilig om fugle og Blomster“, men senere blev hans Prædiken „saa streng og alvorlig“, at hans tidligere lyriske Tilhørerinder paa det nærmeste bortfremmedes. — 1808 vendte han tilbage til Kjøbenhavn, hvor han indtil 1811 laae paa Valsendorfs Collegium, og trædte her i et inderligt Venstaf til Hersleb og Sibbern, der indførte ham hos N. Treschow, Sverdrup og Brødrene Ørsted. — Men allerede forinden havde han vendt Opmærksomheden paa sig som Forfatter. Saavidt vi vide, er hans første Bidrag til Pressen en Artikel i Politivnen for 1804 („Et Særsyn i det 19de Aarhundrede“; angaaer „et stolholderlost Sogn“ paa Falster), men allerede hans første Bidrag til Rahbeks Minerva 1806 („Ridet om Sangene i Edda“) valgte i en ualmindelig Grad Nyerups og andre Lærdes Opmærksomhed. „Masteradeballet i Danmark 1808“ var en bitter Satire over den letfindige Lyftighed, hvortil Hovedstadsens Beboere midt i Landets Trængselstid endnu havde Sind til at hengive sig; men hans Forfattereiendommelighed fremtræder dog først ret i sin fulde Bestemthed i „Nordens Mythologi eller Udsigt over Eddaleren for kundebe Mænd, som ei selv ere Mythologer“ (Kjøbenhavn 1808) samt

Nikolai Frederik Severin Grundtvig.